

Nebol vzkriesený, On vstal z mŕtvych!

Plinio Corrêa de Oliveira

17. apríla 2022 ✝ Cirkev

Zmŕtvychvstanie predstavuje trvalé a konečné víťazstvo nášho Pána Ježiša Krista, úplnú porážku Jeho protivníkov a je to najväčší argument našej viery. Svätý Pavol povedal, že keby nebolo vzkriesenia, naša viera by bola márna. Na tomto nadprirodzenom fakte zmŕtvychvstania sú postavené základy našej viery. Pouvažujme o tom!



Zdroj: Store norske leksikon

Kristus, náš Pán, nebol vzkriesený, On vstal z mŕtvych. Lazár bol vzkriesený. Ktosi iný, Pán Ježiš, ho zavolať z priepasti smrti do života. Nášho Božského Vykupiteľa nikto nevzkriesil, On vstal z mŕtvych vlastnou mocou. Nepotreboval nikoho, aby ho povolal k životu. Ten život si vzal späť, keď si to želal.

Všetko, čo sa vzťahuje na nášho Pána, má svoju analógiu vo svätej katolíckej Cirkvi. Keď sa v dejinách neraz zdalo, že Cirkev nenávratne upadá, že hroziacu katastrofu už nemožno odvrátiť, vždy došlo k udalostiam, ktoré ju, napriek očakávaniam jej nepriateľov, udržali nažive. Je zaujímavé, že niekedy jej prichádzajú na pomoc nie priatelia svätej Cirkvi, ale práve jej nepriatelia. Či práve v takých nepokojných časoch, akými bola pre katolicizmus Napoleonova doba, sa neodohrala bizarná epizóda konkláve, v ktorom bol pod ochranou schizmatických ruských vojsk, podriadených schizmatickému vládcovi, za pápeža zvolený Pius VII.? V Rusku bolo praktizovanie katolíckeho náboženstva sťažované mnohými zákazmi. Vojská tejto krajiny však v Taliansku zabezpečili slobodnú voľbu pápeža práve v čase, keď by uvoľnený Petrov trón priniesol svätej Cirkvi z ľudského hľadiska také škody, z akých by sa možno už nikdy nebola pozviechala.

Také zázračné prostriedky Prozreteľnosť používa, aby ukázala, že to Ona má nad všetkým najvyššiu moc. Nemyslíme si, že Cirkev vďačí za svoju záchranu Konštantínovi, Karolovi Veľkému, Juanovi d'Austria alebo ruským vojskám. Keď sa zdá, že je úplne opustená, že z ľudského hľadiska je odpísaná, buďme si istí, že svätá Cirkev nezahynie. Tak ako náš Pán Ježiš Kristus, aj ona vstane vlastnými božskými silami. A čím je z ľudského hľadiska nepredstaviteľnejšie zmŕtvychvstanie Cirkvi (v skutočnosti len zdanlivé, pretože smrť Cirkvi nebude nikdy skutočná, na rozdiel od smrti nášho Pána), tým slávnejšie bude jej víťazstvo.

Takže v týchto temných a zmätených dňoch – majme vieru. Neskladajme však dôveru v tú či onú veľmoc, v toho či onoho človeka, v ten či onen ideologický smer, aby sme dosiahli jednotu v Kristovom kráľovstve, ale v Božiu Prozreteľnosť, ktorá znovu prinúti more, aby sa rozostúpilo, pohne horami a zatrasie celou zemou, keď to bude potrebné na splnenie Božieho zaslúbenia: „*Pekelné brány ju nepremôžu.*“

K tomuto presvedčeniu o sile Cirkvi vyplývajúceho z nadprirodzeného ducha, nie z akejsi ľahostajnosti či lenivosti, môžeme dospieť iba pri nohách Panny Márie. Iba ona zachovala neporušenú vieru, keď sa zdalo, že všetky okolnosti smerovali k celkovej porážke jej božského Syna. Po sňatí Kristovho tela z kríža, preliatí poslednej kvapky nielen krvi, ale aj vody, po viditeľnom dôkaze, že je mŕtvvy, o čom vydali svedectvo rímski legionári i verní učeníci, ktorí začali chystať pohreb, po zavalení hrobu obrovským kameňom, ktorý bol zapečatený, zdalo sa, že všetko je stratené.

Najsvätejšia Panna Mária však verila a dôverovala. Jej viera zostala taká istá, plná pokoja, taká obyčajná v dňoch najväčšieho smútku, ako v každom inom momente jej života. Vedela, že vstane z mŕtvych. Nijaká, ani tá najmenšia pochybnosť, nenarušila jej duševný pokoj. Pri jej nohách by sme preto mali prosieť o dar takej stálej viery. A tento duch by mal usmerňovať našu túžbu rozvíjania duchovného života. Prostrednica všetkých milostí, vzor všetkých cností, Matka Božia nám neodmietne žiadnu milosť, o ktorú ju budeme prosieť.



Zdroj: wikimedia commons

Mnohí komentátori sa blahosklonne usmievajú nad neochotou svätého Tomáša uveriť v Zmŕtvychvstanie. Možno, že to vo svojich komentároch zveličujú. Dnes však máme do činenia s príkladmi nedostatku viery, ktoré sú oveľa vážnejšie ako tie, ktoré charakterizovali apoštola. Svätý Tomáš naozaj povedal, že sa musí dotknúť nášho Pána vlastnými rukami, aby v Neho uveril. Keď Ho však zbadal, uveril skôr, než sa Ho stihol dotknúť. Svätý Augustín vidí v počiatočnom odpore apoštola riadenie Prozreteľnosti. Svätý učiteľ z Hippo nám hovorí, že celý svet visel na prste svätého Tomáša a že všetka jeho veľká úzkostlivosť vo veciach viery teraz slúži ako záruka pre všetky úzkostné duše každej doby, že Zmŕtvychvstanie bolo skutočne objektívnym faktom, nie produktom horúčkovitej predstavivosti. V každom prípade je fakt, že svätý Tomáš uveril v to, čo

videl. A koľko je v našej dobe ľudí, ktorí vidia a neveria?

Príklady takejto zatvrdenej neviery máme v prípadoch zázrakov odohrávajúcich sa v Lurdoch, Terezy Neumannovej z Ronersreuthu či Fatimy. Vieme, že ide o zjavné zázraky. V Lurdoch existuje úrad registrujúci lekárske potvrdenia iba o náhle vyliečených skutočných chorobách, nie akýchsi preludov, ktoré mohli byť uzdravené aj pomocou sugescie. Dôkazom požadovaným na potvrdenie pravosti choroby je v prvom rade lekárske vyšetrenie pacienta vykonané predtým, než vstúpi do zázračnej vody, po druhé predtým, ako sa tam dostane, predloží lekársku dokumentáciu týkajúcu sa prípadu, RTG snímok, laboratórne analýzy atď. Celého vstupného procesu sa môžu zúčastniť ľubovoľní lekári prítomní v Lurdoch, ktorí môžu požiadať o osobitné vyšetrenie chorého, preskúmanie röntgenových snímok a výsledkov laboratórnych testov, ktoré má pri sebe. Nakoniec, po potvrdení prípadu vyliečenia, musí byť pacient sledovaný rovnako ako pri vyšetrení choroby. Za naozaj zázračné uzdravenie sa uznáva až vtedy, keď sa choroba po dlhom čase nevráti.

Máme tu do činenia s faktami. Sugescia? Aby sa v tomto ohľade odstránili všetky pochybnosti, uvádzajú sa prípady uzdravenia malých detí, ktoré v tomto veku nemohli podľahnúť sugescii. Aká je odpoveď na to všetko? Kto nájde v sebe toľko šlachetnosti, aby ako svätý Tomáš tvárou v tvár istej pravde, padol na kolena a otvorene vyznal svoju vieru?

Zdá sa, že Pán Ježiš znásobuje zázraky v miere, v akej vzrastá bezbožnosť. Je tu príklad Terézie Neumannovej, Lúrd, Fatimy, tak čo ešte viac chceme? Koľko ľudí vie o týchto prípadoch? A kto má odvahu pustiť sa do seriózneho, nestranného a spoľahlivého skúmania skôr než tieto zázraky začne popierať?

Obdiv vzbudzuje spôsob, akým Kristus Pán prenikol do uzavretej miestnosti, v ktorej sa zhromaždili apoštoli, a zjavil sa pred ich očami. Týmto zázrakom náš Pán podal dôkaz, že pre neho neexistujú neprekonateľné prekážky.

Žijeme v dobe, v ktorej sa veľa hovorí o „apoštoláte infiltrácie“. Apoštolská horlivosť priviedla mnohých laikov k presvedčeniu, že je nutné prenikať do skazeného, ba dokonca škodlivého prostredia, aby tam priniesli žiarivé svetlo nášho Pána Ježiša Krista a obracali duše. Katolícka tradícia ide opačným smerom: nijaký apoštol, pokiaľ nepočítame absolútne výnimočné a preto zriedkavé situácie, nemá právo vstupovať do prostredia, v ktorom jeho duša môže utrieť ujmu. Vynára sa však otázka: Kto má potom zachraňovať duše v prostrediach, kam nikdy neprenikne nadprirodzené slovo, nadprirodzený príklad, nadprirodzená iskra katolíckeho učenia? Sú azda títo už za svojho života odsúdení? Či už teraz sú odsúdení do Pekla?

Tak ako pre nášho Pána neexistujú hmotné múry, ktoré by mohli stáť v ceste, lebo On ich všetky prekračuje bez toho, aby ich zničil, rovnako neexistujú ani prekážky, ktoré by zamedzili pôsobeniu milosti. Tam, kde kvôli morálnemu záväzku nemôže bojujúci apoštol vstúpiť, tam Božia milosť môže prenikať tisíckami spôsobov, ktoré pozná iba Boh. Či je to prostredníctvom kázne, ktorú náhodou začuje v rádiu, alebo dobrej knihy, ktorá sa mu náhodou dostane do rúk, alebo obyčajného svätého obrazu, ktorý človek prechádzajúci ulicou zazrie. Božia milosť môže použiť to všetko a ešte tisícky ďalších nástrojov. A práve preto, aby prenikala do takýchto prostredí, existuje modlitba, umŕtvovanie, duchovný život, ktoré sú tisíckrát užitočnejšie ako často neobozretná osobná prítomnosť apoštola. Zmierňujú Boží hnev. Váhy nakláňajú na stranu milosrdenstva. Pretože to ony prenikajú do prostredí, ktoré mnohí považujú za imúnne voči Božiemu

pôsobeniu.

A katolícka hagiografia nám o tom poskytuje nespočetné príklady. Či to nebol azda prípad úžasného obrátenia bezbožného chlapca, ktorým náhle čosi pohlo, keď si počas karnevalu zo žartu obliekol habit sv. Františka? Bol to výstrelok jeho fantázie, vďaka ktorému sa obrátil. Božia múdrosť môže na konverziu použiť dokonca aj niečí posmech. O tieto konverzie sa však treba usilovať. Môžeme ich vybojovať bez rizika pre našu dušu, spájajúc duchovný život, modlitby a obety s nekonečnými zásluhami nášho Pána Ježiša Krista. Podľa môjho názoru však neexistuje lepší ani účinnejší apoštolát, ako je apoštolát rehoľníčok kontemplatívnych rádov medzi štyrmi múrmi kláštora. Benediktínky, karmelitánky, dominikánky, klarisky..., skutočné hrdinky apoštolátu.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/nebol-vzkrieseny-vstal-z-mrtvych/>